

1

BEN NATURAL

El carrer del Tarlà és un carrer tranquil, amb acàcies frondoses a banda i banda, cases velles amb pati al darrere i voreres estretes i mal pavimentades. A la cantonada de dalt fa estona que hi ha dues noies recolzades a la paret, a l'ombra, mirant-se el carrer amb ànsia.

—Què fem? Hi anem o què?

—Sí, ara. Deixa'm un moment que respiri fondo. —Fa dues inspiracions molt profundes—. Així, ho veus? Ja està.

Comencen a caminar carrer avall, però al cap de cinc passes la Neus s'atura.

—Què li dic?

—Tu, ben natural.

—Sí, molt natural! —Riuen com dues criatures—. Però és que es notarà molt...

—Doncs què vols fer? Ara ja som aquí...

—Ai, no ho sé! No ho sé... —gemega—. Quina angúnia... —Encreua les cames—. Ara he d'anar al lavabo. És que em poso nerviosa. Jo *no sóc* nerviosa. Per què m'hi poso? Mira: em suen les mans...

La Clàudia treu de la bossa un paquet de regalèssia i li n'ofereix.

—No, que em quedaran les dents negres. Va, anem-hi. Preguntem: «Hi és, l'Albert? És que li hem de donar un encàrrec». I quan vingui li diem: «Que vindràs a la revetlla de la Devesa? És que estem fent una llista dels que serem per guardar una taula, i bla, bla, bla». Sí, oi? Això estarà bé: «Necessitem saber si véns per encarregar una taula als de l'Associació de Veïns, que són els que la munten». I li diem que li guardarem lloc, si vol.

—També li pots preguntar què portarà per sopar.

—Això! Li diré: «I què tens pensat portar per menjar?». Li diré que és per no repetir-nos, i tot això...

—Jo crec que no es notarà gens —diu l'amiga, burleta.

—Ja ho sé. És una mica ridícul, oi?

—No, i ara! Jo també ho faria.

—Doncs què, anem?

—Va, anem...

—Estic bé? —S'estira la samarreta i es pentina els cabells amb les mans.

—Estàs estupenda.

A mig carrer hi ha ca l'Agustí, un petit taller que fa més de cinquanta anys que funciona, atapeït de cotxes avariats, motos sense xassís, motors fora del capó com òrgans a punt de ser trasplantats, cambres de rodes rebentades, llantes abonyegades, bidons... Entrant a mà esquerra, tot al llarg de la paret, hi ha pneumàtics penjats, un pòster amb els noms de les parts del motor, el banc d'eines, un carregador de ba-

teries, prestatgeries plenes de petits recanvis i una màquina d'equilibrar rodes. A la de la dreta, un despatxet minúscul amb una taula i un parell de cadires. Ràdio Quart se sent a tot el taller: a l'Agustí li agrada perquè posen *soul* i de tant en tant el locutor, que té una veu molt agradable, entre una peça de Ray Charles i una de Big Mama, diu una frase contundent com ara:

—Les cadenes, amic, solen ser a dintre teu.

L'Agustí l'escolta i sempre troba que té raó.

Les noies es planten a la porta del taller i des del despatx ell se les mira i el cor li riu. Li fan gràcia, aquestes dues noies tan joves agafades de la mà, que sembla que hagin aparegut expressament per posar una taca de color, alegre i fresca, al taller fosc i calorós. Quines cames més llargues que tenen i quins pantalons més curts que porten! Si passa els ulls per aquelles cames, de l'engonal al peu, el camí se li fa etern. L'una té els cabells llargs, de color castany; l'altra els té molt negres i els porta curts. Però totes dues, quins ulls més brillants que tenen i quina alegria i quin bon humor que encomanen! Surt de seguida a saludar-les.

—Hola!

—Hola!

—Què necessiteu?

—Que hi ha l'Albert? Li hem de donar un encàrrec. No-més serà un moment.

L'Albert, és clar. S'ho podia haver pensat. Busquen l'Albert Roure, un alumne que està fent Electromecànica de vehicles automòbils a l'Institut Montilivi i que ha triat de

fer les pràctiques al seu taller perquè li cau a prop de casa i perquè quan era petit hi portava a arreglar les bicis. Un noi que té setze anys, que és molt alt, força morè de pell, que està molt prim, que porta els cabells molt curts i una arracada a l'orella. Un noi que és callat i poc expressiu, una mica tímid, però que és complidor i té ganes d'aprendre. L'Agustí li ha agafat afecte.

—Ara el crido.

Va cap al fons del local, on hi ha l'Albert barallant-se amb un Seat Ibiza del 89. El noi ha fet poques hores de pràctica, i encara se sent insegur i maldestre. Troba que en els llibres i en les pràctiques de l'institut tot és molt més fàcil que aquí, que ha de decidir tot sol, sense la supervisió contínua dels professors, quin és el problema i quines peces ha de moure. A vegades la indecisió el paralitza. Ara mateix, aquest cotxe que té al davant... Té un motor de gasolina de quatre temps que porta molts quilòmetres a coll. El cotxe és d'una dona gran que el fa servir per passejar els néts d'un costat a l'altre, i està força atrotinat. Aquest matí, quan la dona l'ha deixat, li ha dit que *li semblava* que sentia un soroll *diferent*. Però buscar un soroll és complicat; els motors són plens de fresses que els propietaris defineixen vagament com a *sorolllet, vibració, brunzit, borbolleig, rum-rum...* «Però, bé», pensa, donant-se ànims, «només he d'aplicar el que he après a l'institut: nord, sud, est i oest.» Així és com l'Albert es va aprendre les parts d'un motor de gasolina per a l'examen de Diagnòstic d'avaries i manteniment de motors: va dividir l'espai més o menys en quatre parts i va col·locar en cada

una les peces més importants de la màquina. I va treure bona nota... Som-hi doncs: al nord, el delco, el servofrè i la bateria; a l'est, el filtre de l'aire, el carburador i l'alternador; a l'oest, les bugies, la bobina d'encesa i l'arbre de lleves, i al sud, la biela, la corretja de transmissió i el cigonyal.

Sí, tot és al seu lloc. «Potser és cosa del radiador», pensa, «o de la vàlvula d'admissió, o de la d'escapament...» El món de les vàlvules és tan complex... Es fa petar els artells i mou els dits per desentumir-los, com fan els tafurs abans de remenar les cartes o els mags quan comencen l'espectacle.

—Hamalahí, hamalahà, el motor s'arreglarà —diu en veu baixa, i es fa gràcia a ell mateix i es posa a riure com un nen petit—. Hamalahí, hamalahà —repeteix—, he de començar ja.

Sí; ha de començar. No pot estar-se més estona palplantat mirant-se el motor esperant que li arribi la inspiració. «Som-hi!», pensa. Engega amb una maniobra ben innocent: el nivell de l'oli. Estira la vareta, la neteja amb un drap, la torna a introduir al dipòsit i la'n torna a treure. N'hi ha prou, però, per començar, decideix afegir-n'hi una mica: hi posa el líquid amb compte de no vessar-ne, torna a introduir-hi la vareta, la'n torna a treure... Ara sí que hi ha oli de sobra. Després mira el nivell del líquid de frens. A primer cop d'ull li sembla que el dipòsit és ple, però en Martorell, el seu tutor, els va ensenyar a comprovar-ho sempre tot. «Intuïció, sí; comprovació, sempre», els repetia.

—Albert, et demanen —li diu l'Agustí, i el noi aixeca el cap, sorprès—. Dues noies molt maques —especifica

l'home, i al noi el cor li fa un salt. Potser és la Neus! Deu ser la Neus? Tant de bo sigui la Neus! Dues noies, ha dit: la Neus i la Clàudia, que sempre van juntes. Es mira les mans, plenes de greix, i la granota, bruta i suada. Li fa una mica d'angúnia de sortir així. Però què hi pot fer? Agafa un drap i es va fregant les mans mentre camina cap a les noies, i s'atura una mica més lluny del que la Neus hauria volgut.

—Hola.

—Hola.

—Hola.

—Què feu?

—Res, que volíem saber si vindràs a la revetlla de la Devesa, per guardar una taula.

—Sí que vindré.

—Ah, molt bé.

Ja està? Tan ràpid? Tan poca cosa? Ja no s'han de dir res més? La Clàudia xiuxiueja:

—El menjar...

—Ah, que si ja tens pensat què portaràs. Perquè no tothom porti el mateix, saps? Perquè si tothom, per exemple, porta truites, doncs només menjarem truites, i no hi haurà embotit, m'entens? I si tothom porta coca, doncs només menjarem coca.

L'Albert rumia uns segons.

—Es poden portar bosses de patates?

Les noies es miren i arronsen les espatlles.

—Sí, no? Pots portar el que vulguis.

—Doncs portaré patates.

—D'acord.

I què més? Què més li pot dir? Ja està? Però si no fa ni un minut que parlen!

—Ah, sí! A quina hora vindràs?

—A quina hora comença?

—A les nou.

—Doncs a les nou.

—Però és que nosaltres hi serem abans, cap a les vuit, per parar la taula i tot això.

—Ah, doncs ja vindré a les vuit.

—Doncs ja està.

—Molt bé.

—Sí.

—Adéu.

—Fins després.

—Fins després.